

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Traian Dimitriu-Șoimu. — *Toma Stelian* (cu prilejul comemorării de la 19 Aprilie 1936).

Jurisprudența Română — *Înalta Curte de Casație S. U.* — Recurs în casare. — Drept de ordin constituțional. — Dacă se poate renunța la acest drept. — Arbitri. — Limbă străină (Soc. Drumurilor cu firma Stevart).

Înalta Curte de Casație S. I. Paternitate și filiațiune. — Copil natural. — Recunoașterea prin căsătorie subsequentă. (Sultana Slama cu Gheorghiuța Maria Lazăr),

Înalta Curte de Casație S. I. — Execuție silită. — Urmărire imobiliară. — Privilegii și ipotecă. — Înscirerea lor. (Dr. Lazăr Goldenberg cu lancă Panătescu).

Curtea de Apel din București S. II. — Cambie. — Acțiune în anulare. — Titlu executiv — Opoziția la executia cambială. (Heraclia și Lazăr Gherendache cu Ilie Grecescu).

Curtea de Apel din București S. III. — Asanarea datoriilor. — Termen de grație. — Creanțele Casei rurale. (Dumitru Iarca cu Casa Rurală și Creditul Funciar Urban și Rural).

Curtea de Apel din București S. IV. — Vanzare. — Act autentic. — Pact comisoriu. — Executare. — (Emil și Aurel Focșanu cu Maria Sinigalia).

Tribunalul Ilfov S. I. Com. — Ordonanțe prezidențiale în referență. — Domiciliu ales. (Soc. Stahl cu Sami Capon).

Trib. Putna S. I. — Delict silvic. — Obște. (Obștea comunei Spulber cu Statul).

Păreri și Discuțiuni. — I. Dumitrescu. — Art. 389 al. 9. c. pen.

Toma Stelian

Cuvinte care trebuiau rostite în numele baroului de Ilfov la comemorarea dela 19 Aprilie 1936

Baroul de Ilfov, pe care Toma Stelian l-a cinstit închinându-i o activitate profesională deosebită în parte la această pioasă comemorare, înțelegând să adauge cuvântul său de profundă admirație și nemărginită recunoștință pentru desăvârșitul jurisconsult și avocat Toma Stelian.

Activitatea lui, — împărțită între catedră și țară, — rămâne ca un exemplu pentru chipul în care el a înțeles pe de o parte să îndrumeze generațiile de juriști dându-le temeinice cunoștințe de specialitate, — iar pe de altă parte să ajute la soluționarea grelelor probleme de drept puse în fața instanțelor judecătorești cu care avocatul colaborează.

Figura lui Toma Stelian de o seninătate rară, de o liniște aproape clasică, mișcările lui de o eleganță înăscută, cuvântul care te robia în cursul unei pledării sau în timpul unei prelegeri universitare, discreția cu care apărea la bară, aproape timiditatea pe care o înfățișa explică de ce *chemat* în politică Toma Stelian n'a putut să dea toată măsura calităților și pregătirii ce avea. El a rămas și pe banca ministerială, pe care o *împodobia*, tot profesor și tot jurist.

Totuși, cu greutatea omului care mpune chiar când marile realități supăra formațiunea politică din care făcea parte, el a dat: celor nevoiași din mijlocul căroră se ridicase, acea lege a judecătorilor de ocoale din care n'a înțeles să facă numai o instanță la îndemâna locuitorilor de la țară sau din târguri ci să dea judecătorilor un rol special desăvârșit înscriind în art. 81 că „*cea dintâi datorie a judecătorului este de a împăca părțile. Pentru aceasta el va pune în vedere cum este drept și le va îndemna la împăcare*”.

Iar în art. 83 punea judecătorilor îndatorirea să invoace din oficiu, când părțile nu știu, toate mijloacele de apărare și excepțiile admisibile după dreptul comun.

Sunt lucruri care rămân și sunt îndatoriri care n'au putut fi uitate, iar încet încet ele au putut forma regule pentru magistrați.

Grija lui, însă, a fost să asigure și un corp de magistrați la înălțimea misiunii ce înțelegea să le creieze.

De aceea chiar de la începutul legii judecătorilor de ocoale el pune criteriul *examenului de capacitate* în care vedea garanția desăvârșită a unei magistraturi eliberată de plaga politicianismului.

El a vrut să înlăture astfel nepotismul, legăturile din cluburile politice, favorurile și tot cecece politică de partid dădea magistraturei.

Cât a reușit se știe și se vede.

Și dacă și azi problema rămâne în parte deschisă, de aci de la acest mormânt, care nu închide numai mâna de țărână sortită să se întoarcă în pământul din care a fost făcut Toma Stelian, — ci sufletul cu toate atributele lui și cu toate marile lui comandamente, — să vină și să ia *curaj* cei cărora le este dat să desăvârșească și să completeze opera începută de Toma Stelian.

Iar faptul că atâția din elevii lui, din colaboratorii și din magistrați cari au crescut în spiritul lui Toma Stelian s'au adunat ca să-l pomenească și să-i cinstească memoria, este cea mai bună dovadă că Toma Stelian trăește în sufletele noastre și ne conduce activitatea.

Întorși din război, avocații Baroului de Ilfov au fost

chemați să-și aleagă primul lor decan după întregirea țării.

Corpul, ca un singur om, l'a ales pe Toma Stelian.

El a ridicat astfel și în profesiune, cea mai înaltă treaptă, după cum în toate ramurile activității lui el a fost în frunte.

Baroul de Ilfov, mândrindu-se că l-a numărat printre conducătorii lui, îi păstrează o amintire vie și recunosătoare.

Traian Gh. Dimitriu-Șoimu

Avocat

Membru în consilia de disciplină al
Baroului de Ilfov

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIUNI-UNITE

Audiența de la 31 Noembrie 1935

Președinția D-lui C. G. Rătescu, președinte

Direcția Generală a Drumurilor cu Firma Stevart

RECURS ÎN CASARE. — DREPT DE ORDIN CONSTITUȚIONAL. — RECUNOAȘTEREA PĂRȚILOR PRIN CONVENȚIA LOR. — ART. 103 DIN CONSTITUȚIE.

ORDINE PUBLICĂ. — LEGI AVÂND ACEST CARACTER. — VIOLAREA LOR.

ARBITRI. — TRIBUNALUL ARBITRAR. — LIMBĂ STRĂINĂ. — DACĂ POATE FI ÎNGĂDUIȚĂ. — ART. 26 DIN CONSTITUȚIE ȘI 86 DIN LEGEA CORPULUI DE AVOCAȚI.

1. Dreptul de recurs este proclamat de ordin constituțional prin art. 103 din constituție, numai în scopul de a împiedica pe legiuitorul ordinar de a deroga de la acest principiu; părțile însă în convențiunile lor private pot renunța valabil la această cale de atac, cu singură condițiune ca s'ntința avută în vedere să nu violeze o lege de ordine publică.

2. Prin legi care interesează ordinea publică se înțeleg toate dispozițiunile de drept public al căror obiect este tocmai ordinea în stat, precum și acele dispozițiuni de drept privat cari primesc direct sau indirect organizația societății și în care predomină interesul social asupra celui individual.

3. Dispozițiunile art. 126 din constituție cât și art. 86 din legea corpului de avocați nu și-au nici o aplicare în materia arbitrajului convențional care este o judecată privată, mai ales că chiar prin dispozițiunile art. 341 proc. civilă a vechiului regat se îngăduie ca arbitri să fie și străini.

No. 71. — Respins ca inadmisibil recursul făcut de către Casa Autonomă a Drumurilor în proces cu firma Stevart.

S'au ascultat D-nii avocați G. Stoenescu, Traian Ionescu, M. Paleologu și Istrate Micescu pentru intimată.

Domnul procuror general I. Liciu a pus concluziuni pentru aduiteră incidentului de inadmisibilitatea recursului.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului de față.

Avînd în vedere că din actele de la dosar se constată că, prin legea din 4 Iulie 1930, Casa Autonomă a Drumurilor de Stat a fost autorizată să închee cu firma „Stevart & Partners L. T. D. din Londra un

contract pentru refacerea unor șosele în România.

Că, însă, la puțin timp dela începerea acestor lucrări, Casa Autonomă a Drumurilor a considerat reziliat acest contract pe motiv că Societatea contractantă nu și-a îndeplinit obligația de a obține dela Westminster Bank din Londra, acceptarea rolului ce i se atribuisă prin contract.

Că, în urma acestei reziliezii, Soc. Stevart a introdus o acțiune în daune în fața Tribunalului arbitral constituit conform clauzei Nr. 39 din contract, avînd să fie obligată Casa Autonomă a Drumurilor și Statul Român să-i plătească suma de L. st. 284.000, sau suma de L. st. 260.869 cu titlu de daune și spese pentru culpa comisă în executarea contractului;

Că, la 3 August 1934, Tribunalul Arbitral, după debateri contradictorii, ținute în limba franceză, în majoritate a obligat Casa Autonomă a Drumurilor Ministerul Lucrărilor Publice și Ministerul Finanțelor să plătească reclamantei 50.000.000 lei daune, plus 5.000.000 lei cheltuieli de judecată.

Că, în contra acestei decizii, la 27 Noiembrie 1934, s'a declarat recursul de față, motivele depunîndu-se la 14 Decembrie 1934, dezvoltate și astfel enunțate;

1) Violarea art. 126 din Constituție și art. 86 din legea pentru organizarea corpului de avocați.

2) Violarea art. 1020 și 1021 c. civ.

3) Violarea art. 138 și 355 proc. civ., art. 39 din contract și art. 970 c. civ., nemotivare.

4) Violarea art. 355, 146, 147 proc. civ. nemotivare.

În fața secțiunii III-a a acestei Inalte Curți, în ședința dela 12 Iunie 1935, s'a ridicat de către reprezentantul Firmei Stevart incidentul de inadmisibilitatea recursului, pe baza clauzei Nr. 39 din contract, care prevede că deciziunile Tribunalului vor fi definitive, irevocabile și executorii;

Îvîndu-se dublă divergență în ce privește chestiunile ce formează obiectul incidentului de inadmisibilitatea recursului dosarul a fost trimis Secțiunilor Unite.

Avînd în vedere că prin clauza Nr. 39 sus citată din contractul în discuțiune, părțile au convenit în în adevăr că deciziunile Tribunalului Arbitral să fie definitive, irevocabile și executorii renunțînd la orice cale de atac de ori ce fel contra acestei decizii;

Că din termenii categorici întrebuițați în această clauză rezultă în mod evident că părțile au înțeles să renunțe și la dreptul de recurs, care deși proclamat de ordin constituțional prin art. 103 din Constituție în scopul de a opri pe legiuitorul ordinar a deroga de la acest principiu, totuși părțile, în convențiunile lor private pot renunța valabil la această cale de atac.

Că, această posibilitate de a renunța la căile de atac în general, rezultă din principiu libertății convențiunilor care permite părților să reglementeze după cum voiesc efectele actelor juridice ce închee, art. 969 c. civ., dispunînd că între părțile contractante convențiunile legale făcute au putere de lege.

Că singura restricțiune adusă acestei libertăți este

aceia ce rezultă din dispozițiunile art. 5 c. civ., care interzice a se deroga prin convențiuni sau dispozițiuni particulare la legile cari interesează ordinea publică și bunele moravuri.

Că, aplicând aceste principii la convențiunea prin care se renunță la dreptul de recurs, indiferent dacă această renunțare privește o sentință, judecătorească propriu zisă sau o sentință a unui tribunal arbitral, — este a se decide ca o asemenea renunțare are perfectă valabilitate, singura condițiune ca sentința avută în vedere să nu violeze o lege de ordine publică, fiindcă în asemenea caz, motivele care s'ar referi la violarea unei despozițiuni de această natură, pot fi aduse totdeauna și invocate depărți înaintea Curții de Casație în termenul prevăzut de lege pentru exercitarea acestei căi de atac.

Considerind că prin legi cari interesează ordinea publică se înțeleg toate dispozițiunile de drept public al cărui obiect este tocmai ordinea în stat, precum și acele dispozițiuni de drept care privesc direct sau indirect organizarea societății și în cari predomină interesul social asupra celui individual :

Avind în vedere că recurentul susține prin motivul I al recursului său că Tribunalul arbitral a violat dispozițiunile art. 126 din Constituție și art. 86 din legea pentru organizarea corpului de avocați car sunt dispozițiuni de ordine publică.

Considerind însă că art. 126 din Constituție cit și art. 86 din legea corpului de avocați se referă la limba oficială a Statului Românesc și la limba pe cari avocații o pot utiliza înaintea instanțelor judecătorești deci aceste texte nu și au nici o aplicațiune în materia arbitrajului convențional, care este o judecată privată.

Că într'adevăr lipsa caracterului de oficiu public al judecăței acestor arbitrii rezultă pe de o parte din împrejurarea că ei nu sunt de cit niște mandatar ai unor persoane particulare, căci deci nu i pot investi cu o funcțiune publică, iar pe de altă parte din dispozițiunile art. 341 proc. civ. a vechiului Regat care îngăduie că arbitrii de acest fel să fie și străini, ceace nu se admite pentru judecătorii care îndeplinesc un oficiu public.

Că, prin menționatul text din procedura civilă permițându-se ca arbitri să fie de orice naționalitate de aici se deduce implicit că limba îngăduită înaintea Tribunalului arbitral poate fi și alta de cit cea română ;

Că, astfel fiind, deși în speță se constată că debaterile înaintea tribunalului arbitral pentru rezolvarea itigiului între Casa Stevart & Partners L. T. O. din Londra și Casa Autonomă a Drumurilor și Statul Român au fost ținute în limba franceză și că sentința acestui Tribunal a fost redactată în aceeași limbă, totuși, este cert că prin această procedură nu se calcă nici o dispozițiune legală de ordine publică ;

Că întrucît deci nici prin acest motiv și nici prin celelalte 3 motive cuprinse în recursul de față nu se relevă vreo violare a unei dispozițiuni de ordine publică, urmează ca să și producă în întregime efectul

convențiunea din speță prin care părțile au renunțat la orice cale de atac, de orice fel și prin consecință recursul de față să fie respins ca inadmisibil.

Apreciind și asupra cheltuelilor de judecată le fixează la suma de 5000 lei.

Pentru aceste motive, Curtea, în numele legii, admite incidentul.

Respinge ca inadmisibil recursul.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența de la 30 Octombrie 1934

Președinția D-lui T. Magheru

Sultana Slama cu Gheorghita Maria Lazăr

PATERNITATE ȘI FILIAȚIUNE. — COPII NATURALI. — LEGITIMARE PRIN CĂSATORIE SUBSEQUENTĂ. — RECUNOAȘTEREA FĂCUTĂ PRIN ACTUL DE NAȘTERE NUMAI DE CĂTRE UNUL DIN PĂRINȚI. — ART. 304 COD CIVIL.

Dacă se admite ca legitimarea prin căsătorie subsequentă, potrivit art. 304 cod. civil poate să aibă loc și în cazul când recunoașterea a fost făcută prin actul de naștere al copilului, trebuie însă în acest caz, ca recunoașterea să fie făcută de ambii părinți cari în urmă s'au căsătorit, numai recunoașterea tatălui ne fiind suficientă.

No. 1499. — Respins recursul făcut de către Sultana I. R. Slama în contra Sentinței Trib. Dâmbovița S. III-a No. 85/933 n proces cu Gheorghita Maria Lazăr.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Sultana I. R. Slama în contra sentinței Tribunalului Dâmbovița Secția III-a Nr. 85/1933.

Văzând motivele de casare.

1) Exces de putere ; 2) Omisiune esențială ; și 3) Violarea art. 1201, c. civ., 2:5 și 304 și 43. c. civ.

Având în vedere sentința atacată cu recurs din care rezultă că recurenta a chemat în judecată pe intimata Gheorghita M. Lazăr pentru revendicarea a 5 petece de pământ, situate în comuna Valea Mare, județul Dâmbovița ;

Că ambele instanțe de fond au respins acțiunea. Tribunalul arătând prin hotărârea atacată cu recurs că recurenta cu actele depuse la dosar a dovedit că este născută la 4 Aprilie 1906, fiind fiica legitimă a Ioanei Vasile Moise. căsătorită cu Vasile Moise. decedați ;

Că mama recurenteii născută la 9 Mai 1880 a fost declarată la oficiul stării civile de tatăl ei natural Petre Nicolae Sorică. aceasta figurând în act ca declarant ; că pentru a dovedi legitimarea sa, recurenta a depus extractul de căsătorie a lui Petre N. Sorică, tatăl său natural, cu Maria Lazăr, căsătorie contractată la 16 Ianuarie 1886, însă în acest act nu s'a făcut nici o mențiune expresă de recunoașterea copilei Ioana Petre N. Sorică :

Că apoi, Tribunalul motivează că potrivit art. 304, c. civ. legitimarea copiilor născuți în afară de căsătorie, se poate face prin căsătorie intervenită după naștere, între tată și mamă, când aceștia îi vor fi recunoscut fie prin actul de naștere. fie prin act au-

tentic anterior căsătoriei, fie chiar prin actul de căsătorie; că declarația de recunoaștere trebuie făcută de fiecare din părinți; că lipsa recunoașterii din partea unuia, nu poate fi prin nimic prezumată astfel că arătarea numelui mamei, din partea tatălui natural al copilului nu poate fi echivalată cu o recunoaștere și din partea mamei, chiar dacă mat târziu, tatăl declarant și mama indicată s'au căsătorit; că în speță, întrucât mama recurentei prin actul de naștere a fost recunoscută numai de tată, iar în actul de căsătorie nespecificându-se nimic despre recunoașterea ei și nici prin act autentic, neavând loc o recunoaștere din partea mamei, ea nu poate fi considerată ca fiică legitimată;

Că pe de altă parte, faptul că averea în litigiu revenea dela tată, nu-i dă drept recurentei la acea avere deoarece mama sa Ioana fiind copil natural nu are nici un drept la succesiunea tatălui, chiar dacă a fost recunoscut.

Că legitimarea nu poate fi dedusă, adaugă Tribunalul nici din cartea de judecată pronunțată de judecătoria Găești la 29 Octombrie 1906, într-o contestație la urmărirea făcută de Primăria Valea Mare, pe averea rămasă dela Petre N. Sorică, pentru că în acel proces părțile de astăzi au figurat ca părâți, ele având interese comune, pe când în procesul de față, au interese contrarii.

Că în consecință, Tribunalul decide ca recurenta nefăcând dovada că mama sa a fost fiică legitimă a lui Petre N. Sorică, acțiunea pentru revendecarea averii rămasă dela Petre N. Sorică, este neîntemeiată;

Având în vedere că recurenta critica această soluțiune susținând prin motivele de casare că Tribunalul ar fi comis un exces de putere, nemotivare și omisiune esențială și ar fi violat art. 33, 295, 304 și 1301, c. c., iar în dezvoltarea acestor motive se preține că actul de naștere al Ioanei — mama recurentei — în care figurează ca declarant și tatăl ei Petre N. Sorică, dela care a rămas averea în litigiu făcea deplină dovadă a recunoașterii, din partea lui Petre N. Sorică, că este fiică sa legitimată, mai ales că Petre N. Sorică s'a căsătorit în urmă cu Maria Lazăr, mama naturală a Ioanei;

Că această dovadă, este complectată cu o posesiune de stat neîntreruptă, Ioana Nic. Sorică fiind tratată de toată lumea ca fiică legitimă a părinților ei, chestiune de care instanța nu a ținut seamă și în fine, dovada legitimității, a fost chiar confirmată prin cartea de judecată No. 960/907, existând astfel autoritatea de lucru judecat, această hotărâre neputând fi înlăturată pentru ca părțile au avut în acel proces interese comune;

Considerând că potrivit art. 304 c. c., copiii născuți sau concepuți în afară de căsătorie vor fi legitimați prin căsătoria făcută după naștere, între tatăl și mama lor, când aceștia îi vor fi recunoscut fie prin actul de naștere, fie prin act autentic anterior căsătoriei, fie chiar prin actul de căsătorie;

Considerând că prin acest text legiuitorul prevăzând

posibilitatea recunoașterii prin act autentic, anterior, căsătoriei, rezultă de aici că o asemenea recunoaștere poate fi făcută și prin actul de naștere al copilului, cu condițiunea însă că recunoaștere să fie făcută de ambii părinți, cari în urmă s'au căsătorit;

Că așa dar, atunci când ca, în speță, prin actul de căsătorie al părinților nu se face mențiune despre legitimarea copilului, iar actul de naștere al copilului, nu conține decât recunoașterea tatălui, în acest caz, este evident că atare recunoaștere, oricât de expresă ar fi, nu acordă copilului beneficiul legitimației, atât timp cât actul de naștere nu cuprinde și recunoașterea personală a mamei, legea cerând, după cum s'a arătat, o recunoaștere formală din partea ambilor părinți.

Considerând că din moment ce în speță nu se contestă ca în actul de naștere al Ioanei, acesta a fost recunoscută numai de tatăl ei Petre N. Sorică, iar prin actul de căsătorie urmată între acesta și mama ei nu s'a făcut mențiune expresă despre legitimarea copilei Ioana, urmează că Tribunalul fără exces de putere și cu exacta aplicațiune a textelor de lege invocate prin recurs, a decis că recurenta nu a dovedit calitatea de fiică legitimată a mamei sale Ioana, pentru ca astfel, prin reprezentare, să poată veni la succesiunea def. Petre N. Sorică;

Că nu poate fi vorba de nici o omisiune esențială deoarece nu s'a susținut că Ioana ar fi fiică legitimă, rezultată din căsătoria urmată între Petre N. Sorică și Maria Lazăr, că astfel să intereseze posesiunea de stat de copil legitim, ci s'ar pretins că Ioana a fost copil natural, legitimat prin căsătorie subsequentă, dovadă care nu poate fi făcută decât în condițiunile art. 340 c. c.

Că în ceea ce privește chestiunea autorității lucrului judecat derivând din cartea de judecată Nr. 960/907, Tribunalul cu drept cuvânt a decis că această hotărâre nu poate fi propusă cu autoritate de lucru judecat, de vreme ce părțile cari se judecă astăzi, au avut cu ocaziunea procesului tranșat prin zisa hotărâre, interese comune, iar azi au interese contrarii;

Că deci, motivele de casare fiind neîntemeiate recursul urmează să fie respins, cu cheltueli de judecată care prin apreciere se fixează la suma de 3.000 lei

Pentru aceste motive, respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 27 Martie 1935

Președinția D-lui Const. G. Rătescu, președinte

Dr. Lazăr Goldenberg cu Iancu Panaitescu

EXECUȚIE SILITĂ. — URMĂRIRE IMOBILIARĂ. — TRANSFORMAREA EI ÎN VÂNZARE VOLUNTARĂ. — ACTE DE URMĂRIRE. — DACĂ MAI POT PRODUCE EFECTUL ÎNTRERUPĂTOR DE PRESCRIPTIE.

PRIVELEGIU ȘI HIPOTECA. — ÎNSCRIEREA LOR. — INTERESE DATORATE. — CONSERVAREA DREPTULUI DE PRIVELEGIU. — ART. 1785 C. CIVIL.

1° Din moment ce o execuțiune silită întreprinsă de creditor nu a ajuns să se desăvârșească, întru cât vânzarea averii debitorului a continuat numai după formele prevăzute pentru

eșirea din indiviziune, actele de urmărire făcute în cauză de creditor, nu mai pot produce efectul întrerupător de prescripție vizat de art. 1865 c. civ., fiindcă nu mai poate fi vorba de acte începătoare de execuție, atunci când o vânzare începută conform normelor execuțiunii silită se transformă într-o vânzare voluntară, cum este aceea pentru realizarea unui partaj succesoral.

2° Formalitatea prevăzută de legiuitor prin art. 1785 c. civil pentru ca un creditor privilegiat sau hipotecar să 'și poată asigura plata intereselor pentru capitalul datorit, nu poate fi înlocuită prin nici un alt procedeu de publicitate cum ar fi transcrierea comandamentului, după cum nici actele de execuțiune silită nu pot acoperi și face inutilă această formalitate legală a reînscriserii procentelor, deoarece dispozițiunile art. 1865 c. civ. sunt aplicabile numai când este vorba de întreruperea unei prescripțiuni propriu zise care nu prezintă nici o analogie cu păstrarea unui drept de preferință, pentru care legea a prevăzut formal necesitatea înscripțiunii.

No. 525. — Răspins recursul făcut de Dr. Lazăr Goldenberg în contra deciziei No. 330/931 a Curții de Apel din București S. I în proces cu Iancu Panaitescu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de Dr. Lazăr Goldenberg, împotriva deciziei cu Nr. 330/931 a Curții de Apel din București S. I a, dată în proces cu Iancu Panaitescu și alții ;

Având în vedere că din examinarea lucrărilor dela dosar se constată în fapt că, după cererea creditorului Iancu Panaitescu, făcută în baza actului de ipotecă înscris la Trib. Prahova S. I-a, sub Nr. 356/924, procedându-se la urmărirea și vânzarea silită a averii debitorului Gh. C. Paraschivescu, formată din drepturile sale indivize asupra mai multor imobile situate în orașele Ploești, Sinaia și Urziceni și rămase de pe urma, defunctului Catalin Paraschivescu, această avere s'a adjudecat asupra creditorului urmăritor cu prețul de 1.090.000 lei, deșus astfel: lei 367.5000 pentru acoperirea unei creanțe ipotecare a recurentului Lazăr Goldenberg, creditor în rang preferabil, creanță constatată prin actul înscris la Nr. 161/922 și compusă din 25 000 lei capital, 5000 lei onorariu de avocat și 112.500 lei procente ; lei 43.000 pentru alți doi creditori, iar restul până la concurența prețului s'a achitat prin depunerea creanțelor ipotecare anume specificate în ordonanța de adjudecare cu Nr. 10218/930 ;

Că, după ce vânzarea de mai sus a rămas definitivă, dat fiind că în cauză existau mai mulți creditori de satisfăcut, Tribunalul a admis întocmirea cuvenitului tablou de distribuțiune, cu care ocazie recurentul Lazăr Goldenberg, arătând că în urma unei execuțiuni anterioare întreprinsă de dânsul asupra aceleiași averi a lui Gh. C. Paraschivescu, mai rezultase o sumă de 230.000 lei, a propus ca distribuirea acestei sume să

se facă odată cu cea obținută din vânzarea făcută de Iancu Panaitescu, ceea ce Tribunalul a încuviințat și, în consecință, repartizându-se întreaga sumă de 1.320.000 lei, recurentul a fost înscris provizoriu pe tablou cu suma de 367.500 lei, procentele fiind calculate numai pe trei ani, deoarece pentru restul timpului au fost contestate de creditorul urmăritor în rang Iancu Panaitescu ;

Că, într'adevăr, cerându-se de Lazăr Goldenberg ca la distribuțiune, pe lângă capital și onorariu, să-i fie admise și toate procentele până la zi, creditorul Iancu Panaitescu, printr'o contestație verbală adresată judeului-comisar, s'a opus la această cerere și a susținut că nu pot fi trecute în tablou decât procentele pe trei ani, invocând pentru rest prescripția trienală, pe motiv că recurentul nu procedase la reînnoirea înscripțiunii ipotecare, după cum era obligat prin lege :

Că, Tribunalul, judecând ambele pretențiuni ale părților, a găsit întemeiată obiecțiunea contestatorului și ca atare, prin sentința cu Nr. 237 din 1931, admite în parte contestațiunea lui Iancu Panaitescu în sensul că, art. 1785 C. C., menține înscrierea creditorului Lazăr Goldenberg cu procente privilegiate numai pe ultimii trei ani din urmă, socotind acești ani cu începere dela data transcriptiunii ordonanței de adjudecare (13 Sept, 1930), la cari se adaugă procentele dela această dată până la 14 Noembrie 1930, când s'a făcut distribuirea prețului, adică 6250 lei, prin urmare Tribunalul acordă recurentului o sumă totală de 373.750 lei, iar în ce privește procentele pentru restul de timp, motivează că numitul nu are decât o simplă creanță chirografară ce nu poate fi opusă celorlalți creditori ipotecari, cum este Iancu Panaitescu ;

Că, în contra sentinței primei instanțe creditorul Lazăr Goldenberg a făcut apel, care fiindu-i respins ca nefondat prin deciziunea cu Nr. 330 din 1931, apelantul a declarat recursul de față, în sprijinul căruia a deșus un prim memoriu cuprinzând trei motive de casare, după care a formulat motivele modificatoare reproduse mai jos, corespunzătoare în esența lor motivelor modificate.

Văzând motivul I de casare formulat de recurent ;

Având în vedere că din constatările instanțelor de fond rezultă că, în afară de urmărirea pornită de Iancu Panaitescu, mai există o urmărire începută în anul 1923 de recurentul Lazăr Goldenberg în virtutea actului său de ipotecă înscris la Nr. 161/922, urmărire care însă a fost anulată prin sentința cu Nr. 33/926 a Trib. Prahova S. I-a, dată în urma contestațiunii debitorului Gh. C. Paraschivescu, pe considerațiunea că fiind vorba de o pluralitate de imobile stăpânite de debitor în indiviziune cu comoștenitorii săi, fiecare pentru o cincime, recurentul nu putea scoate în vânzare drepturile indivize ale debitorului său. Ci trebuia, în conformitate cu art. 1825 C. C. și 494 Pr. civ., să provoace partajul sau să intervină la împărțeală, așa cum de altfel Tribunalul constată că s'a și procedat, întrucât prin cererea înreg. la Nr. 66529 din 4 Decembrie 1925, creditorii lui Gh. C. Paraschivescu, între cari și Lazăr Goldenberg, exercitând drepturile ce li se atribuie

prin art. 974 Cod. civil, au intervenit în vânzarea pentru ieșire din indiviziune cerută de moștenitorii Paraschivescu, obținând conexarea acesteia cu vânzarea începută de dânsii și adjudecarea unei părți din avere asupra lui C. Ghendovici și Șt. Teodorescu-Teișanu, cu prețul de 230.000 lei;

Considerând dar că, după cum sa arătat mai sus, execuțiunea silită întreprinsă de creditorul Lazăr Goldenberg n'a ajuns să se desăvârșească, deci o asemenea, execuțiune fiind desființată; iar vânzarea averii debitorului Gh. C. Paraschivescu, continuându-se după formule prevăzute pentru ieșirea din indiviziune, actele de urmărire făcute în cauză de recurent n'au putut produce efectul întrerupător de prescripțiune, vizat de art. 1865 C. C. fiindcă nu mai poate fi vorba de acte începătoare de executare atunci când o vânzare începută conform normelor execuțiunii silită se transformă, ca în cazul de față, într'o vânzare voluntară, cum este aceia pentru realizarea unui partaj succesoral;

Considerând că, deosebit de faptul că în specie o executare silită din partea recurentului n'a avut loc întrucât ea a fost anulată în justiție și anulațiunea privește toate actele intervenite, începând cu însuș comandamentul, prin urmare din acest punct de vedere apare ca inexactă afirmațiunea privitoare la o pretinsă întrerupere a prescripției, dar și în drept este eronată opinia după care punerea în executare a unui act de ipotecă, prin caracterul întreruptiv de prescripțiune, ar face inutilă reinscrierea procentelor, deoarece art. 1785 C. C. reglementând cu precizie modul în care un creditor privilegiat sau ipotecar își poate asigura plata intereselor pentru capitalul datorit, dispune că numai interesele pe trei ani sunt garantate prin inscripțiunea capitalului, pe când cele după trei ani nu dobândesc rang și ca atari nu devin privilegiate și opozabile față de ceilalți creditori decât în ziua unei noi inscripțiuni care, considerând în intențiunea legiuitorului singura formalitate admisă pentru conservarea privilegiului acestor interese, nu poate fi înlocuită prin nici un alt procedeu de publicitate, cum ar fi transcrierea comandamentului (art. 497 al. III și art. 724, p. I Pr. civ.), după cum nici actele de execuțiune silită nu pot acoperi lipsa unei atari formalități legale, dispozițiunile art. 1865 C. civ. fiind aplicabile numai când este vorba de întreruperea unei prescripțiuni propriu zise, rezul tat ce nu prezintă nici o analogie cu păstrarea unui drept de preferință, pentru aceasta legea prevăzând formal necesitate inscripțiunii, care în speță s'a efectuat;

Că, deci, față de considerațiunile expuse, bine a procedat Curtea de fond, refuzând să înscrie pe creditorul Lazăr Goldenberg cu toate dobânzile reclamate, astfel încât din ambele puncte de vedere examinate mai sus, motivul I de casare este neîntemeiat și se înlătură ca atare.

Văzând motivul II de casare formulat de recurent;

Având în vedere că acest motiv de casare se bazează pe eroare fundamentală, anume că prețul de 230.000 lei în discuție ar proveni — se susține —

dintr'o primă vânzare silită, începută de creditorul Lazăr Goldenberg și conexată cu vânzarea făcută de moștenitorii lui Catalin Paraschivescu pentru eșirea din indiviziune; ori în realitate, din sentința Tribunalului cu Nr. 33/926 se constată că ceea ce s'a conexat cu executarea actului de partaj intervenit între moștenitori este simpla cerere de vânzare formulată de recurent pe temeiul art. 974 C. civil, de unde consecința că întreaga vânzare trebuie privită ca având un caracter voluntar, aceasta rezultând cu certitudine din chiar faptul că după ce pornise executarea actului său de ipotecă, recurentul, în unire și cu ceilalți creditori urmăritor, conformându-se dispozițiunilor art. 1825 C. C. și 496 Pr. civ. și pentru a preîntâmpina efectele unei anulări a urmăririi, care de altfel s'a și produs în urma contestațiunii lui Gh. C. Paraschivescu, admisă prin sentința citată mai sus, a intervenit direct la vânzarea averii succesorală în numele debitorului să, ale cărui drepturi le exercita astfel pe calea acțiunii oblice;

Că, în asemenea condițiuni, toate consecințele pe cari recurentul voește să le deducă din urmărirea ce pretinde că ar fi făcut, dar care a fost anulată, după cum s'a văzut, în special susținerea sa că prețul de 230 000 lei, obținut de pe urma vânzărilor conexe, trebuia să servească, în primul rând, la plata integrală a dobânzilor ce i se cuveneau, ca și toate criticele formulate prin motivul de casare, nu mai pot fi luate în considerațiune, din cauză că ele se sprijină pe o stare de fapt dovedită inexactă;

Că așa dar, motivul II de casare se înlătură de asemenea ca nefondat.

Văzând motivul III de casare formulat de recurent;

Considerând că prima parte a motivului de casare, privitoare la violarea art. 514 Pr. civ., este nefondată, întrucât pe lângă împrejurarea că prin anularea urmăririi făcută de Lazăr Goldenberg, comandamentul n chestiune devenise fără valoare, ca și toate actele de execuțiune urmate în cauză, deci transcrierea unui atare comandament nu putea atrage nulitatea ipotecei consimțită ulterior creditorului Iancu Panaitescu, dar chiar admitându-se că acel comandament ar fi rămas valabil, încă Iancu Panaitescu, în calitate de creditor chirografar, ar fi avut dreptul să se opună la plata cu preferință a unor dobânzi pentru cari recurentul nu luase inscripțiunea obligatorie, conform art. 1785 Cod. civil;

Considerând, tot astfel, că nici cea de a doua parte prin care se invoacă violarea art. 1719 C. civil, nu este fundată, fiindcă ea presupune calitatea de creditor chirografar a lui Iancu Panaitescu, drept consecință a nulității ipotecii sale constituită posterior comandamentului făcut de Lazăr Goldenberg, situațiune ce nu corespunde realității, întrucât desființarea execuțiunii silită pronunțată prin sentința cu Nr. 33/936 a avut ca urmare desființarea de drept a însuși comandamentului, ca atare ipoteca lui Iancu Panaitescu a continuat să subsiste și să-și producă efectele legale, printre cari și acela că intimatul nu putea fi s'pus

împărțelii prin analogie prevăzută de art. 1719 Cod. civil ;

Considerând, în sfârșit, că și partea finală a motivului de casare este neîntemeiată, întrucât, în special, dreptul de preferință al lui Iancu Panitescu față de dobânzile chirografare reclamante de Lazăr Goldenberg, nu rezultă din calitatea sa de creditor următor, ci din faptul că fiind creditor ipotecar, el era îndreptățit să ceară plata creanței sale de capital înaintea creanței de dobânzi a recurentului, negaranțată prin convenita inscripțiune.

Că, prin urmare, și acest ultim motiv de casare fiind nentemeiat, Curtea urmează a respinge recursul. Pentru aceste motive se respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II a

Audiența de la 13 Mai 1936

Președinția D lui Camil Demetrescu, consilier

Heraclia și Lazăr Gherendache cu Ilie Grecescu

CAMBIE. — ACȚIUNE ÎN ANULAREA TITLULUI EXECUTIV. — OPOZIȚIE LA EXECUTAREA CAMBIALĂ. — EXCEPȚIUNI PERSONALE. — ART. 62 ȘI 63 DIN LEGEA ASUPRA CAMBIEI DIN 1 Iunie 1934.

Atunci când printr'o acțiune în justiție, debitorul cere nu numai anularea cambiei, ci și anularea titlului executiv cu care cambia a fost investită, precum și anularea formelor de urmărire începută, această acțiune are ca ultim obiect anihilarea efectului executoriu al cambiei și ca atare ea nu poate fi privită ca o simplă acțiune în anularea titlului cambial, ci ca o opozițiune la executarea lui, anularea cambiei servind numai ca temei de drept pentru anularea executărei.

Prin urmare lipsa mențiunilor esențiale la data emiterii cambiei cât și lipsa cauzei, fiind excepțiuni personale nu mai pot fi dovedite cu martori, întrucât potrivit legii asupra cambiei din 1 Iunie 1934 excepțiunile personale ce se opun creditorului pe cale de opozițiune trebuie să fie întotdeauna întemeiate pe o probă scrisă.

No. 69. — Respins ca nefondat apelul făcut de Heraclia Gherendache și Lazăr Gherendache împotriva sentinței Tribunalului Ilfov S. II Comercială cu No. 2596/935, în proces cu Ilie Grecescu.

Curtea,

Având în vedere apelul declarat de către Heraclia și Lazăr Gherondache din București, Prelungirea 13 Septembrie No. 92 fost 90, comuna suburbană, Lupeasca, în contra sentinței No. 2596/935 a Tribunalului Ilfov secția II a comercială, prin care s'a respins acțiunea intentată de către numiții apelanți împotriva lui Ilie Grecescu.

Având în vedere că din actele dosarului și concluziunile părților se constată în fapt că Ilie Grecescu fiind beneficiarul unui bilet la ordin semnat de către Heraclia și Lazăr Gherondache, pentru suma de 90.000 lei cu data emisiunii 15 Decembrie 1933, și având scadența la 15 Decembrie 1934, a obținut în-

vestirea lui cu formula executorie de către Tribunalul Ilfov secția II-a comerț conform noii legiuri cambiale și a pornit executarea prin comandamentul adresat debitorilor la 7 Iunie 1935.

Că, la 27 Iulie 1935, debitorii au introdus înaintea tribunalului ce a investit cambia, o acțiune prin care cer anularea biletului la ordin, a titlului executor și a formelor de urmărire.

Că tribunalul a respins proba cu martori cerută de reclamanți pentru a se dovedi nulitatea cambiei și în fond a respins acțiunea ca nefiind dovedită.

Având în vedere că, în apelul de față, debitorii cer a li se admite proba cu martori pentru a stabili nulitatea biletului la ordin prin aceea că a fost emis în alb sub imperiul legiurii codului de comerț și că era lipsit de cauză, întemeindu-și această cerere pe considerațiunea că acțiunea ce au introdus este o acțiune principală în anularea cambiei.

Considerând că o acțiune în justiție are a fi calificată după obiectul ei.

Că, în speșă, debitorii cerând nu numai anularea cambiei ci și anularea titlului executor cu care cambia a fost investită precum și anularea formelor de urmărire începută, această acțiune are ca ultim obiect anihilarea efectului executoriu al cambiei și ca atare ea nu este o simplă acțiune în anularea titlului cambial, ci o opozițiune la executarea lui, anularea cambiei servind numai ca temei de drept pentru anularea executărei.

Considerând că, opozițiunea la executarea cambială este însă reglementată de art. 62 și 63 din legea asupra cambiei din 1 Iunie 1934 iar după acest din urmă text excepțiunile personale ce se opun creditorului, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de opozițiune, trebuie să fie de grabnică soluție și întotdeauna întemeiate pe o probă scrisă.

Considerând că, atât lipsa mențiunilor esențiale la data emiterii cambiei cât și lipsa cauzei, fiind excepțiuni personale, ele nu pot fi dovedite cu martori și deci proba cerută are a fi respinsă.

Având în vedere că, apelanții nu dovedesc cu nimic temeinicia apelului lor, astfel că, el cată a fi respins cu 2.000 (două mii) lei cheltueli de judecată, fixate prin apreciere.

Pentru aceste motive redactate de D-I Consilier Mircea Possa, respinge.

Semnați : *Camil Demetrescu, I. Dobrescu, M. Possa.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 21 Aprilie 1936

Președinția D lui A. Bogdan, președinte

Dumitru C. Iarca cu Creditul Funciar Rural și Casa Rurală

ASANAREA DATORILOR. — CREANȚELE CASEI RURALE ȘI CREDITELOR FUNCICIAR URBAN ȘI RURAL. — TERMEN DE GRAȚIE. — DACĂ POT FI ACORDATE. — ART. 14, 63, ȘI 66 DIN LEGEA PENTRU LICHIDAREA DATORILOR AGRICOLE ȘI URBANE.

Dispozițiunile art. 14 cuprinse în partea generală a legii pentru lichidarea datorilor, referitoare la acordarea de termen de grație

pentru creanțele de drept comun, nu pot fi extinse și la creanțele Casei Rurale, Creditului Funciar Urban și Creditului Funciar Rural, fiind-că aceste creanțe se bucură de un regim special, reglementat anume de dispozițiunile art. 63, 64 și 66 din lege și în cari dispozițiuni nu se prevede posibilitatea amânării de plată prin acordarea termenelor de grație.

No. 134. — Respins ca nefondat apelul făcut de Dimitrie C. Iarca în contra Sentinței civile cu No. 290/935 a Trib. Teleorman S. I. în proces cu Creditul Funciar Rural, Creditul Funciar Urban și Casa Rurală.

S'au ascultat D-nii avocați Ionescu Olt pentru apelant: Șt. Răznovanu pentru intimata Soc. a Creditului Funciar Rural; Emil Dendrino pentru intimata Casa Rurală și Oprescu pentru Soc. Creditului Funciar Urban.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Dumitru C. Iarcă, în contra sentinței civile No. 289/935, a Trib. Teleorman Secția I-a, prin care i s'a admis cererea făcută prin sentința înreg. la No. 19443/935, și i s'a acordat un termen de grație de un an, pentru ratele de 15 Noiembrie 1934, și 15 Maiu 1935, față de creditorii săi afară de: Creditul Funciar Rural, Creditul Funciar Urban și Casa Rurală din București;

Având în vedere actele și lucrările dosarului, susținerile și opunerile părților.

Având în vedere că prin cererea introductivă de instanță, apelantul a cerut să i se acorde un termen de grație de un an pentru plata ratelor de 15 Noiembrie 1934 și 15 Maiu 1935, întrucât atât recolta de grâu și cea de porumb din anul 1934, depe întreaga moșie ce posedă în com. Ulmeni Jud. Teleorman, din cauza secetei ce a bântuit în timpul primăverii și verei aceluși an a fost complect distrusă, din care cauză nu a putut să plătească creditorilor ratele de mai sus; că în sprijinul cererii sale, a prezentat certificatul No. 2469/935, liberat de primăria com. Ulmeni și No. 1982/935, eliberat de Serviciul Agricol al Jud. Teleorman, care constată că în urma cercetărilor făcute la fața locului, apelantul în anul 1934, a muncit în dijmă moșia sa din comuna Ulmeni în suprafață de 220 hectare și din cauza secetei ce a bântuit în primăvara și vara aceluși an, recolta de grâu a fost slabă, producțiunea fiind mai puțin de jumătate sub normal, iar cea de porumb a fost complect distrusă, cum și procesul verbal de impunere pe anul 1933, cu No. 1687 al Percepției I Suburbia Cișmeana București din care rezultă că a fost impus la impozit.

Având în vedere că Tribunalul pentru a ajunge la soluțiunea dată a ținut seamă de dispozițiunile art. 1 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane de actele mai sus menționate și de art. 14 din aceeași lege, și a constatat că întrucât apelantul încă din anul 1928 își cultivă singur moșia în regie și în dijmă, și că venitul global în sumă de 294.340 lei este mai mare de 30 % din quantumul total al venitului său elementar personal, apelantul este debitor agricol și întrucât din certificatele — mai sus menționate, rezultă că recolta anului 1934, depe moșia sa a

fost distrus de secetă mai mult de jumătate, numitul apelant a fost pus în imposibilitate de a plăti ratele ajunse la scadență independent de voința sa, față de creditorii cu creanța de drept comun.

Că în ce privește creanțele Casei Rurale, Creditului Funciar Urban și Creditului Funciar Rural, a constatat că întruoât aceste creanțe se bucură de un regim special fiind reglementate prin dispozițiunile art. 63, 64 și 65 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 1934, și cum aceste dispoziții nu prevăd posibilitatea amânării plății, prin acordarea de termene de grație, dispozițiunile art. 14 cuprinse în partea generală a legii, nu pot fi extinse și la aceste creanțe.

Având în vedere că apantul prin motivele de apel, susține că dispoziția din al. III al art. 14 din legea de asanare din 1934, privind termenul de grație este o dispoziție de ordin general, atât prin locul pe care îl ocupă în textul legii, cât și prin motivele cari au determinat edictarea ei, și anume este situat în secțiunea II-a capitolul I din lege și potrivit art. 2 conține dispozițiuni de ordin general, aplicabile tuturor creditorilor cari n'au fost exceptați printr'o dispozițiune expresă a legii, iar art. 63, 64, 66 din legea privitoare la Creditele Funciar și la Casa Rurală, prevăd numai cotele de reducere ale diverselor categorii de scrisuri funciare, quantumul datoriilor pe viitor recalculat ca o consecință a acelor reduceri, precum și plata redusă, în condițiile exprese ale legii pentru ratele întârziate, și nicăeri legea nu prevede neaplicarea art. 14 pentru debitorii acestor instituțiuni, și deci dispoziția art. 14 din lege nefiind o dispoziție de favoare, ci o aplicare a unor norme de drept cu caracter general și umanitar, trebuie aplicată față de toți creditorii.

Că în al doilea rând susține, că Tribunalul îi acordă un termen de grație de un an fără a specifica termenul la care trebuie achitate ratele întârziate, ceea ce poate duce la interpretarea că în anul următor de plată, ar fi obligat la achitarea acumulată a ratelor anului curent cu ratele întârziate, ceea ce este contra spiritului legii și ar duce de fapt și la anularea efectelor termenului de grație.

Având în vedere că în conformitate cu art. 14 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, în caz de neplată la scadență a două rate succesive, chiar față de unul singur dintre creditorii, debitorul va fi de drept decăzut din beneficiile termenului, față de creditorul neplătit, putând fi urmărit asupra bunurilor sale, pentru creanța astfel cum a fost redusă din această lege; că însuși judecătorii vor putea acorda un termen de grație, în caz de distrugere a cel puțin jumătate din recoltă prin caz fortuit.

Considerând însă, că în ce privește creanțele creditorilor funciare Urbane și Rurale, și a Casei Rurale, întrucât aceste creanțe se bucură de un regim special, fiind reglementate prin dispozițiunile art. 63 64 și 66 din zisa lege, și cum aceste dispozițiuni nu prevăd posibilitatea amânării de plăți prin acordarea de ter-

mene de grație, spre deosebire de dispozițiunile art. 14 cuprinse în partea generală a legii și cari se referă numai la creanțele de drept comun, cu drept cuvânt Tribunalul a fost îndreptățit că față cu aceste disp. speciale create de legiuitor anume pentru aceste instituțiuni să nu acorde termenul de grație de un an, deci primul motiv este neîntemeiat.

Că și cel de al doilea motiv invocat de apelant și anume că Tribunalul trebuia să specifice termenul la care trebuie achitate ratele întârziate este neîntemeiat; 1) pentru că acest motiv nu a fost invocat în fața primei instanțe și nu a fost discutat așa cum ste formulate astăzi, și deci nu poate pentru prima oară în fața Curții de Apel să invoace motive pe cari nu le-a discutat în fața primei instanțe, iar în al doilea rând pentru că legea nicăeri în art. 14, nu se ocupă de modalitatea plății ratelor întârziate, însă e de principiu, că dacă o datorie a ajuns la scadență, ea trebuie achitată, indiferent dacă tot la acea scadență debitorul mai are și altă datorie, și cum este în speță, prin acordarea termenului de un an, chiar dacă apelantul mai are de plătit și celelalte rate, e urmează independent de aceasta cauză să plătească și ratele amânate.

Că dacă la cea de a doua rată se va găsi în imposibilitate să facă față plății acumulate a ratelor curente cu ratele întârziate, potrivit art. 14, mai sus menționat, va putea să ceară din nou să i se acorde termen de grație.

Că astfel fiind, apelul de față este nefondat și urmează a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive respinge.

Semnați: *A. Bogdan, Al. Meculescu, G. P. Docan.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV

Audiența de la 5 Februarie 1935

Președinția D-lui Ion Bottez, consilier

Emil și Aurel Focșanu cu Maria Sinigalia

VÂNZARE. — ACT AUTENTIC. — PACT COMISORIU. — RENUNȚARE. — EXECUTAREA ACTULUI. — EXIGIBILITATE. — ART. 20 DIN LEGEA AUTENTIFICĂRII ACTELOR. — ART. 1079 COD. CIVIL.

Creditorul care — într'un mod sau altul — a renunțat la pactul comisoriu expres, prevăzut în actul său, nu mai poate, pentru simplu fapt al împlinirii termenului, să pornească la executarea actului său autentic, investindu-l cu formula executoriu, de oarece art. 20 din legea de autentificare pune ca condiție, pentru ca această investire să poată fi încuviințată, exigibilitatea actului; or potrivit art. 1079 din codul civil, dacă nu s'a contractat expres că debitorul va fi socotit de drept în întârziere la împlinirea termenului, pentru ca actul să devie exigibil, notificarea prealabilă este imperios cerută, ca astfel debitorul să fie pus în întârziere.

No. 41. — Respins ca nefundate apelurile făcute de inginer Emil Focșeanu și Aurel Focșeanu în contra sentinței cu No. 609 din 6 August 1932 a Trib. Ilfov S. de Notariat, în proces cu Maria Sinigalia.

CURTEA

Asupra apelurilor de față, făcute atât de către ingier Emil Focșeanu și Aurel Focșeanu, cât și de către Maria Sinigalia, în contra sentinței cu nr. 609 din 5 August 1932, pronunțată de Tribunalul Ilfov Secțiunea de Notariat, prin care s'a admis contestația făcută de Maria Sinigalia și s'a anulat formula executorie pusă pe actul de vânzare intervenit între părțile din proces, precum și urmărirea imobiliară cerută de către Emil și Aurel Focșeanu.

Având în vedere actele dela dosare și susținerile orele și scrise ale părților.

Având în vedere că fapt se constată următoarele:

Între inginer Emil Focșanu și Aurel Focșeanu, ca vânzători și Maria Sinigalia, ca cumpărătoare, a intervenit la 24 Septembrie 1929 un act de vânzare, prin care Emil și Aurel Focșianu vând cumpărătoarei Maria Sinigalia, imobilul din comuna Colentina, denumit „Fabrica de cărămidă și Fabrica de sobe de teracotă Plumbuita“, cu prețul de 2.600.006 lei, din care 300.000 lei plătibili la facerea actului, iar restul de 2.300.000 lei urmând a se face în rate de câte 500.000 lei la 1 Mai și 1 Septeemerie ale fiecărui an, până la 1 Mai 1932, când urma a se face plata unei ultime rate de 300.00 lei.

La 24 Septembrie 1931, însă, vnzătorii au cerut și obținut investirea cu formula executorie a acestui act, pe motiv că cumpărătoarea Maria Sinigalia nu ar fi achitat rata de 500.000 lei, devenită exigibilă la 1 Septembrie 1931; precum și dobânda de 24.000 lei. În urmă, la 10 Octomvrie 1931, vânzătorii cer executarea actului pentru restul sumei datorate de 800.000 lei, și mai târziu, la 2 Aprilie 1932 vânzătorii ce și obțin dela Tribuual executarea acestui act, asupra averii mobile a cumpărătoarei.

În contra acestei urmăriri Maria Sinigalia face contestație înaintea Tribunalului de Notariat, întemeiată pe mai multe motive, din care însă Tribunalul reține numai primul motiv, prin care contestatoarea se plânge că executarea a fost greșit încuviințată, de oare ce vânzătorii Emil și Aurel Focșianu nu mai puteau uza de pactul comisoriu dela care au derogat primind în repetate rânduri plăți parțiale și ocazionale.

Având în vedere că Tribunalul, examinând acest motiv de contestație, constată că întradevăr vânzătorii, pentru prima rată de 1 Mai 1931, au consimțit să o primească treptat peste termemeni stipulat în act, așa că, conchide Tribunalul în motivarea lui, vânzătorii nu mai puteau ca pentru rata exigibilă la 1 Septembrie 1931, să ceară investirea actului, fiindcă renunțase la beneficiul pactului comisoriu și deci nu mai puteau uza de clauza din act, care le da dreptul că fără somație, judecată sau punere în întârziere să investească actul și să pornească executarea lui.

În consecință, Tribunalul, pe baza acestui motiv și fără a mai examina pe celelalte, admite coetestația făcută de Maria Sinigalia și anulează formula executorie pusă pe actul de vânzare, cum și urmă-

rirea imobiliară pornită în executarea acestui act.

Având în vedere că examinând temeiurile de fapt și de drept pe care Tribunalul își sprijină motivarea sentinței sale, Curtea le găsește juste și întemeiate și le adoptă în totul, astfel că urmează a decide că bine prima instanță a admis contestația introdusă de Maria Sinigalia.

Având în vedere că apelanții Emil și Aurel Focșeanu, în apel susțin că argumentarea Tribunalului întemeiată pe renunțarea lor la pactul comisoriu, nu putea fi decizivă în speță, deoarece dâșii nu au cerut rezilierea vânzării, ci numai executarea contractului, pentru care nu poate fi vorba de renunțare la pactul comisoriu, deoarece — susțin dâșii — în executarea convenției, mai ales când ca în speță ea este constatată printr'un act autentic, creditorul poate cere investirea actului și executarea lui, independent de existența vreunui pact comisoriu.

Considerând că într'adever potrivit art. 20 din legea autentificării actelor, actele autentice se investesc cu formula executorie în acelaș mod ca și hotărârile judecătorești, însă — prevede textul — numai după ce au devenit exigibile, astfel că atunci când într'un asemenea act nu s'a contractat expres că debitorul va fi în întârziere la împlinirea termenului, fără a fi necesitate de notificare, actul nu devine exigibil conform art. 1079 codul civil, decât după ce creditorul a pus în întârziere pe debitorul său pe cale de notificare.

Că deci, dacă creditorul care — într'un mod sau altul — a renunțat la pactul comisoriu expres, prevăzut în actul său, nu mai poate invoca rezilierea de plin drept în favoarea lui a contractului, pentru neexecutare din partea debitorului, tot astfel, el nu poate nici ca numai pentru faptul împlinirii termenului, să pornească la executarea actului autentic, investindu-l cu formula executorie, căci după cum s'a arătat mai sus, art. 20 din legea de autentificare pune ca condiție, pentru ca această investire să poată fi încuviințată, exigibilitatea actului; or potrivit art. 1079 din codul civil, dacă nu s'a contractat expres că debitorul va fi socotit de drept în întârziere la împlinirea termenului, pentru ca actul să devie exigibil, notificarea prealabilă este imperios cerută ca astfel debitorul să fie pus în întârziere.

Ca astfel fiind, apelul făcut de Emil și Aurel Focșeanu devine nefondat și din acest punct de vedere, și urmează deci a fi respins.

Având în vedere că în ce privește apelul făcut de Maria Sinigalia, el urmează deasemenea să fie respins, întrucât numita apelantă a declarat atât oral cât și prin concluziunile scrise, că nu înțelege a și susține motivele din petiția de apel decât în mod cu totul subsidiar când s'ar da de Curte altă soluțiune, decât cea dată de Tribunal asupra primului motiv din contestație.

Având în vedere că în ce privește cererea de cheltueli de judecată făcute în această instanță, Curtea urmează a le compensa.

Pentru aceste motive, redactate de Domnul Consi-

lier Siliu Rădulescu, cât și pentru cele din sentința apelată, respinge.

Semnați: Ion Bottez, C. Cătuneanu, S. Rădulescu.

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA I COM.

Audiența din 19 Martie 1935

Președenția d-lui Hariton Udrea, judecător

Soc. An. Stahel și Lenner cu Sami Capon.

ORDONANȚE PRESIDENTIALE. — DOMICILIU ALES. — SE POATE RENUNȚA LA EL DE CĂTRE CREDITOR, CÂND A FOST ALES ÎN FAVOAREA SA.

Dacă s'a ales un domiciliu în străinătate unde se găsește creditorul, acesta poate să introducă o cerere în référé la domiciliul debitorului, care se găsește în țară, fiindcă domiciliul fiind ales în favoarea creditorului, acesta a putut să renunțe la instanța competente de a-l judeca, adresându-se astfel la instanța dela domiciliul debitorului.

Jurnal No. 5233. — Admis în principiu cererea făcută de Soc „Stahel și Lenner“.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Soc. Anon. „Stahel și Lenner“, din Budapesta Str. Orszagbiro No. 44—48, contra ordonanței prezidențiale No. 20065 din 7 Noembrie 1934, dată de dl. Președinte al acestei secțiuni.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților.

Având în vedere că prin cererea de față, apelanta Soc. Stahel & Lenner a solicitat, ca intimatul Sami Capon, comerciant din București Str. Isvor No. 59, să fie obligat, să-i predea reprezentantului apelantei mașinile agricole arătate în cerere; că aceste mașini, a susținut apelanta, i-au fost predate intimatului în consignație, că cererea făcută apelanta și-a bazat o pe art. 4 din legea pentru reglementarea contractului de consignație; că această cerere însă a fost respinsă de dl. Președinte al acestei secțiuni, pe considerațiunea, că părțile și-au ales competența de judecată în Budapesta; că prin apelul de față apelanta sustine că prin caracterul urgent atribuit de lege contractului de consignație, se aplică această lege; că apoi părțile au convenit înainte de legea contractului de consignație; că legea venind în urmă, se aplică legea aceasta din urmă;

Având în vedere că intimatul Samy Capon a susținut, că părțile au stabilit competența Tribunalului Budapesta, pentru diferendele dintre ele, sau în cazul când intimatul ar alege, judecarea s'ar face de o comisie de arbitri, ce ar judeca tot în Budapesta, că în situația acesta nu s'ar putea da o ordonanță prezidențială la instanța de față, fiindcă nici fondul pricinii nu s'ar putea discuta la Tribunalul de față;

Având în vedere că din contractul de consignație intervenit între părți, prin care apelanta i-a predat intimatului, mașinile agricole arătate în contract, se constată că acest contract a fost încheiat la București că într'adevăr din confirmarea contractului, pe care o

face intimatul către apelantă, acesta încunoștințează pe apelantă la 17 Februarie 1930, că în urma convorbirilor cu reprezentantul apelantei, s'a încheiat contractul de consignație, arătat în confirmare; că la finele contractului se arată, că pentru orice diferend ivit între părți, ambele părți se supun atribuției Judecătoriei din Budapesta, sau după alegerea intimatului unui arbitraj; — Că supra — arbitru va fi ales de arbitrii părților; că în cazul neajungerii la un acord asupra alegerii supra-arbitrului, numirea acestuia va fi făcută de Tribunalul Budapesta.

Având în vedere că aceasta fiind convenția părților urmează să ex-aminăm dacă ordonanța prezidențială se poate da la instanța de față, când părțile ar fi înțeles ca numai instanța străină să fie competente, și în al doilea rând, dacă ordonanța se poate da, când instanța aleasă nu ar fi exclusiv competente.

Considerând că ordonanța prezidențială, după normele art. 66 bis pr. civ. se da de Președintele instanței, care ar fi competent să judece și fondul pricinii.

Că în cazul alegerii exclusive a unei instanțe străine pentru judecare, Președintele instanței Române nu mai poate să ia vre-o măsură pe cale de ordonanță prezidențială, fiindcă nici fondul pricinii nu s'ar putea judeca de instanța română.

Considerând însă că domiciliul ales într-o convenție, dacă atribuie competența de judecată instanței aceluși domiciliu, competența aceasta nu este exclusivă; că ea nu înlătură competența generală de judecare; că competența aleasă fiind în genere în favoarea creditorului, creditorul poate să renunțe la ea, adresându-se la instanța domiciliului debitorului pentru judecare; că debitorul nu ar putea să se opună la această judecare, arătând că părțile au ales o altă instanță de judecare, fiindcă domiciliul nu a fost ales în favoarea debitorului; că numai atunci când domiciliul ar fi fost ales și în favoarea debitorului, acesta ar putea să se opună la judecarea, ce s'ar cere la instanța domiciliului său.

Considerând că în situația, când domiciliul ales în străinătate nu este exclusiv, în cazul acesta creditorul strein se poate adresa Președintelui Tribunalului dela domiciliul pârâtului să ia o măsură pe cale de ordonanță prezidențială, fiindcă creditorul și pentru fondul afacerii se putea adresa instanței dela domiciliul pârâtului.

Având în vedere că în speța de față, apelanta creditoare se află cu sediul la Budapesta; că intimatul, care este român își are domiciliul la București, unde își exercită comerțul; că părțile alegând Competința Tribunalului Budapesta pentru diferendele dintre ele, este de toată evidența, că această competență s'a făcut în favoarea creditoarei; că având acest caracter alegerea competenței, apelanta creditoare a putut să renunțe la această competență, adresându-se instanței domiciliului debitorului pârât, în cererea pe care a făcut-o.

Având în vedere că, stabilindu-se că apelanta a putut să se adreseze d-lui Președinte al acestui Tribunal, în conformitate cu art. 4 din legea contracte-

lor de consignație, în cazul acesta apelul făcut contra ordonanței prezidențiale, prin care s'a respins cererea ca rău îndreptată, se găsește admisibil în principiu, pentru considerațiunile expuse.

Că pricina urmează a se repune pe rol, pentru a se discuta asupra cererii făcute.

Semnați: *Hariton Udrea, V. Leonescu.*

TRIBUNALUL PUTNA S. I.

Audiența de la 17 Ianuarie 1933

Președinția D-lui V. V. Nicolau, judecător

Obștea Comunei Spulber cu Statul.

DELICT SILVIC. — OBȘTE. — PROCESUL-VERBAL CONSTATATOR.

Pentru existența unui delict silvic care să fie imputabil unei Obști trebuie constatat ce anume persoană a săvârșit tăierea, arătându-se numele și pronumele persoanei găsită în pădure făcând tăierea și dacă acea persoană a tăiat pentru trebuințele sale personale sau pentru Obște, astfel că în lipsa unor atari constatări în procesul verbal încheiat de brigadierul silvic, nu i se poate imputa Obștei că a comis delictul silvic.

No. 15. — Admisă opoziția făcută de Obștea Comunei Spulber în conta sentinței penale No. 1261/932 în proces cu Statul.

S'au ascultat D-nii avocați I. D. Neagu și I. Manoliu pentru Obștea oponentă.

Tribunalul,

Asupra opoziției făcută de Obștea Comunei Spulber din Comuna Spulber în contra sentinței corecționale Nr. 1261/932 pronunțată de acest tribunal prin care este condamnată pentru delict silvic, la 64.240 lei amendă în folosul Ministerului de Domenii.

Având în vedere susținerile părților, concluziile D-lui Procuror și lucrările din dosarul cauzei.

Având în vedere că din instrucția urmată în cauză și anume din procesul verbal cu data de 15 Octombrie 1931, încheiat de brigadierul silvic Stavăr Iordan aflat la dosar, se constată că s'a găsit făcută tăetura în pădure după muntele „Tojanul” proprietatea Obștei Comunei Spulber, de către locuitorii acelei comuni.

Având în vedere că pentru existența acestui delict se cere a se constata și persoana care a comis tăetura, arătându-se numele și pronumele persoanei care a fost găsită în pădure făcând tăetura, și dacă acea persoană a tăiat pentru trebuințele sale personale sau în numele Obștei.

Ori din procesul verbal încheiat în cauză, nimic nu se constată din toate acestea, prin urmare nu i se poate imputa Obștei delictul silvic prevăzut în procesul verbal înainte de a se constata că Obștea a comis acel delict.

Că astfel fiind tribunalul cată a admite opoziția și a pronunța și achitarea Obștei Comunei Spulber.

Pentru aceste motive admite.

Semnați: *V. V. Nicolau, Tr. Macarie.*

NOTĂ. — Tribunal Putna s. I-a prin sentința de

mai sus a interpretat cum nu se poate mai drept dispozițiunile art. 81 din codul silvic.

Cum nu se poate intenta o acțiune civilă fără arătarea numelui, pronumelui și domiciliul pârâtului, cum nu se poate acțiune penală fără indentificarea complexă a infractorului, tot așa nu se poate sesiza o instanță judecătorească cu judecarea unui delict silvic atâta timp cât nu se descopere delicventul.

Art. 81 din codul silvic care prevede obligațiunea agentului instrumentator de a chema pe delicvent pe cale administrativă, și semnarea procesului verbal de contravenție de către delicvent, implicit cuprinde obligația precizării și identificarea persoanei delicvente.

Acest text trebuie pus în concordanță cu art. 69 pr. civ. și cu principiile personalității pedepsei din codul penal.

PARERI ȘI DISCUȚIUNI

Articolul 389 al 9 Cod. Penal

Nu odată mi-a fost dat să văd oameni condamnați pentru faptul de a fi aruncat cu o piatră asupra cuiva fără să'l fi atins și chiar fără posibilitatea de a'l fi putut atinge. — (pretinsă contravenție)

Textul corespunzător — Art. 389 al 9 C. Pen. — intrând în cadru competentinței Juecătorului de ocol, greșala unui magistrat începător mi s'a părut plauzibilă, m-a surprins însă faptul când unii avocați în bătrâniți în exercițiul profesiunii iar alții, juriști încercați au putut pune concluziuni în acest sens.

După acest preambul mă simt dator a trece la cercetarea articolului de care ne ocupăm, a cărei redacțiune este destul de cunoscută.

El se ocupă în prima parte de acei ce vor arunca pietre sau alte lucruri tari pe casele, zidurile și înprejmirile altora iar în a doua parte se ocupă de aceia ce cu voință vor arunca LUCRURI TARI sau PUTUROASE asupra cuiva.

Pentru o mai judicioasă interpretare socotesc că nu trebuie să se piardă din vedere faptele și înprejurările de care a trebuit să țină cont făuritorii Codului Penal la 1865 adică acum șaptezeci de ani.

Analizând prima parte a articolului, îmi îngădui a aminti că pe acele vremuri aproape toate casele ca și înprejmirile — la orașe — erau acoperite cu olane supuse ușor spargerii, așa că faptul de a arunca cu piatra sau alte lucruri tari asupra lor, preocupase pe legiitor cu ocazia votării art. 389 C. Pen.

De lovire — chiar cu pietre — a persoanelor el se ocupase ceva mai înainte, sub articolul 238 și urm. același cod.

Nu pot trece la analiza celei de a doua părți a articolului, fără a indica și stării că expresia LUCRURI TARI nu trebuie privită sub raportul duriții ci al causticității, cum ar fi de exemplu: vitriolul, apa tare, esența de oțet, etc.

Cu alte cuvinte, prin lucruri tari nu trebuie înțeles de astă dată CORPURILE DURE ci CORPURILE CAUSTICE (românul zice: piatra e tare, fierul e tare, dar tot așa de bine el zice că spirtul e tare, oțetul e tare, vitriolul e tare etc.)

E bine — de lucrările tari privite sub acest, aspect, ca

și de lucrurile puturoase, se obicinuia a se face mare uz pe vremuri și bănuiesc că mahalalele mărginașe ale orașelor și astăzi le întrebunțează în tranșarea unor conflicte de ordin intim, socotind că amorul propriu își găsește mai întotdeauna prin întrebunțarea lor, o mai rapidă satisfacție.

De altfel, cred că de lucrurile puturoase nici nu mai trebuie să mă ocup aci.

Cei ce vor împărtăși modul meu de a vedea în interpretarea lucrurilor tari, vor rezolva automat și pe aceia a lucrurilor puturoase.

In orice caz... fie că arunc cu piatra, fie că arunc cu vitriol, asupra cuiva, trebuie să'l ating ca să comit un fapt penal.

Cu aceste modeste explicațiuni, mă întreb: Cum poate fi condamnat cineva care a aruncat cu piatra asupra cuiva, fără să'l atingă?

Înțeleg — cel mult — ca faptul să fie considerat ca o ofensă și cel ce'l a comis condamnat ca atare, dar în nici un caz încadrat în art. 389 C. Pen.

Prin urmare:

Când arunc asupra cuiva — să zicem — cu vitriol sau cu esență de oțet, adică cu lucruri caustice și îl ating, comit contravențiunea prevăzută de Art. 389 al. 9 C. Pen. amplificată după cazuri fie cu Art. 248 sau 249 ale aceluiași Cod și cu Art. 998 C. Civ.

Când arunc cu piatra și îl lovesc, comit faptul prevăzut de Art. 238 și urm.

Dar când arunc cu piatra și nu'l ating nu pot comite faptul prevăzut și pedepsit de Art. 389 al. 9 C. Pen.

Câmpina 26 Septembrie 1935.

I. Dumitrescu
Avocat

A apărut în:

COLECȚIA LEGILOR ROMÂNIEI

- sub îngrijirea D-lui Profesor Univ. G. ALEXIANU
- No. 56 Legile Agrare 1917-1936 . . . Lei 150
- No. 65 Codul Penal
- Cu expunere de motive și rapoartele
Cons. Legislativ, Camerei și Senatului Lei 150
- No. 66 Procedura Penală
- Cu expunere de motive și rapoartele
Cons. Legislativ, Camerei și Senatului Lei 100
- No. 67 Legea Administrativa 50
- No. 68 Codul Penal cu trimiteri la ve-
chile coduri 40
- No. 69 Procedura Penală 50
- No. 70 Legea Fondului Național al avia-
ției (aplicarea timbrului de aviație) . . . 25
- No. 71 Legea pentru lichidarea arieratelor sta-
tului
- No. 72 Legea pentru organizarea învățământului
comercial secundar
- No. 73 Legea pentru organizarea și administra-
rea casei de asigurări ministerului de interne
- No. 74 Legea numelui
- No. 75 Legea colonizării

EDITURA ALCALAY
Se găsesc la toate librăriile